

[Aage Frandsen]

gør i øjeblikket – det gælder nok os alle sammen – og kender til deres besværligheder med at lave det, vi kan kalde et grønt BNP. Det betyder ikke, at vi mener, at man nu skal afskaffe alt det, der er lavet igennem årene i forbindelse med den nuværende nationalregnskabsstatistik. Det skal bevares, men det skal til gengæld også suppleres med, hvad vi vil kalde en grøn nationalregnskabsstatistik.

Med disse bemærkninger vil jeg gerne takke for en positiv tilslutning til tankegangen. Jeg har klart forstået, at der ikke er tilslutning til kommissionen. Men hvis vi kan få opfyldt vore ønsker på anden måde, hvorfor skulle vi så sige, at det netop er den måde, de skal opfyldes på?

Økonomiministeren (Niels Helveg Petersen):

Både hr. Frank Jensen og hr. Leif Hermann beskæftigede sig med, om markedsøkonomien kan klare disse problemer, de miljømæssige problemer. Jeg vil godt gøre et par bemærkninger til den problemstilling.

Der er i hvert fald én ting, der er blevet soleklar i løbet af de sidste måneder, nemlig at uden markedsøkonomiens prisme kan gå det slet ikke.

Det, der er sket i de østeuropæiske lande, når vi ser netop på resourcespørgsmålene, er jo, at fraværet af en prismekanik har ført til et ufatteligt spild og svineri med ressourcer, som også har betydet, at anvendelsen af råstoffer og energi pr. produceret enhed er den højeste, langt højere end f.eks. hos os. Og desværre har jeg den opfattelse, at de østlige lande dermed har pådraget sig en økologisk kæmpegæld, som bliver et af deres allerallerstørste problemer i de kommende årtier.

Spørgsmålet løser imidlertid så ikke det andet spørgsmål, om markedsøkonomien kan klare de økologiske problemer. Jeg tror, der er en chance for det, men det kommer jo ikke pr. automatik; det kræver meget arbejde og megen opmærksomhed omkring problemerne og også vilje til at bruge de instrumenter, som er nødvendige for at påvirke økonomien i en mere miljørigtig retning, så vi får – med det kendte udtryk – en bæredygtig udvikling. Den opmærksomhed, man må vie dette spørgsmål, er både national og international, og der er jo heldigvis ganske meget arbejde i gang.

Jeg vil godt til sidst slå fast og også understrege et ræsonnement i hr. Aage Frandsens

sidste indlæg, som jeg er meget enig i. Det, det handler om her, er ikke at nedbryde eller afskaffe den, hvis jeg må sige det, traditionelle nationaløkonomis redskaber. Der er ikke i denne diskussion noget som helst, der ville hjælpe os, hvis vi nedprioriterede arbejdet med stadig væk at udvikle de klassiske økonomiske discipliner. Det er ikke det, dette her handler om; det ville være et tilbageskridt. Det ville i øvrigt også gøre det sværere, formentlig, på et tidspunkt at gøre fremskridt for miljøøkonomi. Så det er ikke det, det handler om. Det handler om at supplere med miljøøkonomiske analyser, vurderinger, og til det brug har man selvfølgelig også behov for en udvikling af miljøstatistik.

Det vil tage lang tid, tror jeg, at raffinere de miljøøkonomiske redskaber, at udvikle dem, gøre dem brugbare, håndterlige, men det er til gengæld også netop derfor vigtigt at komme i gang hurtigt.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Nu kan jeg ikke helt erindre, at jeg beskæftigede mig så forfærdelig meget med markedsøkonomiens evne til at håndtere miljøproblemerne i mit indlæg, men jeg nævnte de overvejelser, man gør sig i EF-Kommissionen vedrørende de miljømæssige aspekter af den forventede økonomiske vækst i EF-området som følge af dette her herlige indre marked, som vi jo slår portene op til den 1. januar 1993.

Men når nu økonomiministeren har været så venlig at trække det frem, så synes jeg, det også er rimeligt nok at kvittere, for det er jo fuldstændig rigtigt, det, økonomiministeren siger, at planøkonomierne er udtryk for eller i det mindste får den virkning, at man står med kæmpemæssige resourcespild og en økologisk gæld af dimensioner, som kan være ganske vanskelig for disse lande at betale tilbage.

Et meget godt eksempel på, hvor galt det går, når planøkonomien er inde i billedet, er EF's landbrugsordninger, hvor man ganske enkelt i princippet sætter folk til at producere uden at spekulere på, om der er afsætning for produkterne. Derfor er det meget afgørende, at man også, når man snakker om den markedsøkonomi, som Socialistisk Folkeparti jo også i hvert fald i en vis forstand er tilhænger af, sikrer sig, at styringsinstrumenterne er tilstrækkelig adækvate til også at tage højde for den miljømæssige udvikling.